

ODHAL mě

J. Kenner

Byl jediným mužem, jemuž jsem nedokázala uniknout...

ODHAL mě

PRAHA 2014

Přeložila: **ZUZANA SELEMENTOVÁ**

J. Kenner: Odhal mě

Vydání první

Copyright © 2013 by Julie Kenner

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC.
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2014 jako svou 1846. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Release Me

vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York v roce 2013

Český překlad © 2014 Zuzana Selementová

Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková

Korektorka Marie Kejvalová

Přebal a vazba © 2014 Ricardo a Baronet

Design přebalu © 2014 Ricardo

Ilustrace na přebalu © Shmeljov | **Imagio.cz** | **a Samphotostock.cz** / [Prudkov]

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-835-4

BARONET

Praha 2014

J. Kenner

ODHAL
mě

Odhal mě je smyšleným dílem.

Jména, postavy, místa i děj jsou buď výsledkem autorčiny představivosti, nebo jsou užita fiktivně.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Shauně a Gině... které vědí proč.
Zvláštní poděkování patří Stefanii, Kelly Jo
a Kathleen za první čtení, připomínky a nadšení.
A díky lidem z Learjetu, FAA a Stars in Your Eyes,
že mi tak důkladně odpovídali na moje dotazy.
Všechny chyby jdou na můj vrub.

Kapitola 1

Chladný oceánský větrík mi ovanul nahá ramena, až jsem se zachvěla. Přála jsem si, abych dnes poslechla radu své spolubydlící a vzala si šál. Přijela jsem do Los Angeles před pouhými čtyřmi dny, a ještě jsem si nezvykla na to, jak se po západu slunce letní teploty dokážou změnit. V Dallasu je červen teplý, červenec horký a srpen pekelný.

V Kalifornii to je ale jinak, alespoň na pobřeží. Losangeleské poučení číslo jedna: Když chceš zůstat venku po setmění, vždycky si s sebou vezmi svetr.

Mohla jsem samozřejmě z terasy odejít a vrátit se zpátky na večírek. Vmísit se mezi milionáře. Klábosit s celebritami. Důležité si prohlížet obrazy. Koneckonců, je to vernisáž a můj šéf mě sem vzal, abych se bavila a zdravila a okouzlovala a švitořila. A ne abych se kochala vyhlídkou, která se živě rozprostírala přímo přede mnou. Krvavě rudé mraky žhnoucí na světle oranžovém nebi. Šedomodré vlny třpytící se mihotavým zlatem.

Sevřela jsem zábradlí terasy a vyklonila se přes něj, přitahována naléhavou, nedosažitelnou nádherou zapadajícího slunce. Zalitovala jsem, že jsem si s sebou nevezla starý Nikon na baterky, který jsem vlastnila od střední školy. Ne že by se mi vešel do mrňavé korálkové taštičky. A objemná kabelka na foťák k malým černým šatům je velký, ale opravdu velký módní trapas.

Jenže tohle byl můj první skutečný západ slunce nad Pacifikem, a tak jsem se rozhodla, že si ho prostě musím zdokumentovat. Vytáhla jsem iPhone a udělala jsem obrázek.

„Vedle toho jsou všechny ty malby uvnitř skoro zbytečné, že?“ Poznala jsem hrdelní ženský hlas, a když jsem se otočila, stála jsem tváří v tvář Evelyn Dodgeové, bývalé herečce, později agentce a ještě později patronce umění, která byla hostitelkou dnešního večera.

„Moc se omlouvám. Určitě vypadám jako jeden z těch rozjuchaných turistů, ale my prostě v Dallasu takové západy slunce nemíváme.“

„Jen se neomlouvajte,“ pronesla. „Já za tenhle pohled platím každý měsíc – pokaždé, když podepisuju šek na hypotéku. Za ty zatracené prachy to musí být podívaná.“

Cítila jsem se hned volněji, a tak jsem se zasmála.

„Schováváte se tady venku?“

„Promiňte?“

„Jste přece Carlova nová asistentka, ne?“ zeptala se. Na mysl měla muže, který byl už tři dny mým šéfem.

„Jsem Nikki Fairchildová.“

„To si budu pamatovat. Nikki z Texasu.“ Prohlédla si mě od hlavy k patě a mně bylo jasné, že ji poněkud zklamalo, že nemám natupírované vlasy a kovbojské boty.

„Takže koho chce, abyste okouzčila?“

„Okouzčila?“ zopakovala jsem po ní, jako bych nevěděla, co přesně tím myslí.

Povytáhla jedno obočí. „Zlatíčko, ten chlap by radši chodil po řefavém uhlí, než by zabrousil na výstavu umění. Shání investory a vy máte být návnada.“ Kdesi ze zadní části hrdla jí vyšel drsný zvuk. „Nebojte se, nebudu to z vás páčit. A ani se vám nedivím, že se skrýváte. Carl je báječný, ale taky je to pěkný kus kokota.“

„A to je právě ten báječný kus, kvůli kterému jsem podepsala smlouvu,“ pronesla jsem a ona zařvala smíchy.

Ohledně toho, že jsem měla být návnadou, však měla pravdu. „Vezmi si na sebe koktejlky,“ řekl mi Carl. „Nějaké vyzývavé.“

Vážně? Myslím jako vážně?

Měla jsem mu říct, aby si ty zatracené koktejlky oblékl sám. Ale neudělala jsem to. Protože jsem tohle místo chtěla. Hrozně jsem o něj usilovala.

Carlova firma C-Squared Technologies během posledního roku a půl úspěšně uvedla na trh tři webové produkty. Takové výsledky samozřejmě upoutaly zájem průmyslových společností a Carl začal být považován za muže, jemuž stojí za to věnovat pozornost.

Z mého úhlu pohledu však bylo ještě podstatnější to, že byl mužem, od něhož se dá hodně naučit, a tak jsem se na přijímací pohovor připravovala s důkladností, která hraničila s posedlostí. Když jsem místo skutečně získala, byla to pro mě obrovská výhra. Tak co na tom, že po mně chtěl, abych si oblékla něco vyzývavého? Byla to jen malá daň.

K čertu.

„Musím se vrátit a dělat zase návnadu,“ řekla jsem.

„A sakra. Teď se kvůli mně budete cítit provinile nebo trapně. Nedělejte to. Nechte je, ať se nejdřív zpanákujou. Na alkohol se vždycky chytí nejvíc much. Věřte mi. Já to musím vědět.“

Držela krabičku cigaret a teď si jednu z nich vytáhla. Pak balíček přisunula ke mně. Zavrtěla jsem hlavou. Mám ráda vůni tabáku – připomíná mi mého dědečka – ale vdechovat kouř mi prostě nic neříká.

„Jsem už moc stará na to, abych přestala,“ řekla. „Ovšem chraň bůh, že bych kouřila ve vlastním domě. Dav by mě za to upálil. Nezačnete mě teď poučovat o nebezpečí pasivního kouření, že ne?“

„Ne,“ ujistila jsem ji.

„A co takhle oheň?“

Ukázala jsem jí svou mrňavou taštičku. „Rtěnka, platební karta, řidičský průkaz a telefon.“

„Kondom ne?“

„Netušila jsem, že je to tenhle typ večírku,“ odsekla jsem suše.

„Já jsem věděla, že se mi budete líbit.“ Rozhlédla se po terase. „Co to k sakru pořádám za večírek, když tu není ani na jednom zatraceném stole jediná zatracená svíčka? No, kašlu na to.“ Strčila si do pusy cigaretu nezapálenou a s nárůživým výrazem a zavřenýma očima potahovala. Nemohla jsem si pomoci, ale líbila se mi. Neměla skoro žádný make-up, což ji tady odlišovalo od většiny žen, mě nevyjímaje, a na sobě měla spíš než šaty kaftan, jehož batikovaný vzor byl stejně zajímavý jako ona sama.

Byla tím, co by moje matka nazvala kyrysar – hlučná, tělnatá, zkušená a sebevědomá. Moje matka by ji nesnášela. Mně připadala báječná.

Pohodila nezapálenou cigaretu na dlaždičky a rozdrtila ji špičkou boty. Pak pokynula obsluhujícímu personálu, dívce oblečené do černého, která nesla ták se skleničkami se šampaňským.

Dívka chvíli zápasila s posunovacími dveřmi, jež vedly na terasu, a já si přitom představovala, jak všechny ty sklenky plné bublinek spadnou, roztříští se o tvrdé dlaždice a zůstanou ležet v záplavě střepů třpytících se jako diamanty.

Viděla jsem sama sebe, jak se skláním k rozbité nožce sklenice. Sledovala jsem, jak se mi její ostrá hrana zarývá do měkkého masa dole pod palcem. Představovala jsem si, jak si ji zatlačuji hloub a z bolesti získávám sílu, tak jak někteří lidé berou sílu ze zaječí pacičky.

Představa se mi mísila se vzpomínkami a otřásla mnou svojí naléhavostí. Byla silná a rychlá a poněkud matoucí, protože jsem bolest už dlouho nepotřebovala, a nechápala jsem, proč na ni myslím zrovna teď, když jsem vyrovnaná a klidná.

Jsem v pohodě, připomínala jsem si. Jsem v pohodě, jsem v pohodě, jsem v pohodě.

„Dejte si jednu, zlatíčko,“ pronesla Evelyn přívětivě a podávala mi sklenku.

Zaváhala jsem. Hledala jsem v její tváři známky toho, že moje maska spadla a ona mě teď vidí v pravé podobě. Její obličej však zůstal přátelský a vlídný.

„Ne, nehádejte se,“ dodala, protože si mylně vyložila můj výraz. „Koupila jsem tučet beden a nemám ráda, když dobré pití přijde vniveč. K čertu, ne,“ vybafla, když se jí dívka pokusila podat sklenku. „Nesnám tyhle sračky. Přineste mi vodku. Čistou. Ledovou. Se čtyřmi olivami. Tak šup. Nechcete přece, abych tu uschla jako list a odpadla, že ne?“

Dívka zavrtěla hlavou a vypadala přitom trochu jako nervózní, vystrašený zajíc. Nejspíš takový, který obětoval vlastní packu pro štěstí někoho jiného.

Evelyn obrátila pozornost znovu na mě. „Tak jak se vám líbí L. A.? Co už jste stačila vidět? Kde všude jste byla? Už jste si koupila mapu, kde jsou vyznačené adresy hvězd? Dobrý bože, řekněte mi, že jste se nedala zblbnout celým tím turistickým nesmyslem!“

„Nejčastěji jsem zatím viděla kilometry dálnic a vnitřek svého bytu.“

„No, to je teda smutné. O to větší mám radost, že Carl dneska přitáhl ten váš kostnatej zadek až sem k nám.“

Přibrala jsem osm vítaných kilogramů od doby, co mi moje matka hlídala každý drobek, který jsem vložila do úst, a i když jsem dokonale spokojená se svým zadkem velikosti osm, rozhodně bych jej nepopsala jako kostnatý. Chápala jsem však, že to Evelyn myslela jako kompliment, a tak jsem se usmála.

„Taky jsem ráda, že mě sem vzal. Ty obrazy jsou vážně nádherné.“

„Ne, tohle mi nedělejte! Hlavně nezačínajte se zdvořilou konverzací. Ne, ne, ne,“ zdůraznila znovu dřív, než jsem stačila zaprotestovat. „Je mi jasné, že to mys-

líte vážně. Jo, ty obrazy jsou krásné. Ale když to říkáte, máte takový ten nicneříkající výraz slušně vychované dívky, a to nemůžeme potřebovat. Ne teď, když vás začínám doopravdy poznávat.“

„Pardon,“ řekla jsem. „Slibuju, že vás nebudu nudit.“

Protože se mi tak líbila, neprozradila jsem jí, jak se mýlí – že rozhodně nepoznává pravou Nikki Fairchildovou. Seznámila se se společenskou Nikki, která podobně jako Malibu Barbie přichází i s celou kompletní sadou doplňků. V mém případě to však neznamenalobikiny a kabriolet. Místo nich jsem si přinesla *Průvodce společenskými událostmi Elizabeth Fairchildové*.

Moje matka měla nepřekonatelné zásady. Tvrdívala, že je to její jižanskou výchovou. Ve slabších okamžicích jsem s ní souhlasila. Častěji jsem si ale myslela, že je to panovačná bestie. Své zásady mi vtloukala do hlavy od chvíle, kdy mě ve věku tří let poprvé vzala na čaj do domu u Želvího potoka. Jak chodit, jak mluvit, jak se oblékat. Co jíst, kolik toho vypít, jaký druh žertů říkat.

Všechno jsem se to naučila, každý trik, každý jemný rozdíl, a svůj nacvičený zářivý úsměv jsem používala jako štít proti okolnímu světu. Výsledkem bylo, že jsem byla přesvědčená, že se na večírcích nemohu chovat podle svého, i kdyby na tom závisel můj život. Což pochopitelně nebylo nic, co by Evelyn musela vědět.

„Kde přesně bydlíte?“ zeptala se.

„Ve Studio City. Máme společný byt s nejlepší kamarádkou ze střední školy.“

„Rovnou po silnici 101 do práce a pak zase zpátky domů, co? Není divu, že vidíte pořád jenom beton. Neřekl vám už někdo, že byste si raději mohla najít byt ve Westside?“

„To by pro mě samotnou bylo moc drahé,“ přiznala jsem a musím říct, že ji to překvapilo. Když si dávám

záležit – třeba když jsem společenská Nikki – působím, jako bych pocházela z rodiny, kde není nouze o peníze. Možná proto, že to tak je. Pocházím z ní, ale to je všechno. Neznamená to však, že bych si je nesla s sebou.

„Kolik je vám let?“

„Čtyřiaadvacet.“

Evelyn moudře přikývla, jako by o mně můj věk prozrazoval nějaké tajemství.

„Brzo začnete chtít vlastní bydlení. Až k tomu dojde, tak mi zavolejte a najdeme vám nějaký byt s výhledem. Samozřejmě ne tak pěkným, jako je tenhle, ale určitě vymyslíme něco lepšího než pohled na dálniční přivaděč.“

„Tak hrozné to zase není, opravdu.“

„Jistěže ne,“ řekla tónem, který prohlašoval pravý opak. „Ještě k tomu výhledu,“ pokračovala a pokynula k nyní už ztemnělému oceánu a obloze, jež se začínala třpytit hvězdami, „budete vítána, kdykoliv se přijdete podělit o ten můj.“

„Beru vás za slovo,“ usmála jsem se. „Moc ráda bych sem přišla s pořádným fotoaparátem a pořídila tady pár snímků.“

„Dveře máte otevřené. Já poskytnu víno a vy zařídíte zábavu. Mladá dívka ztracená ve velkoměstě. Že by drama? Nebo spíš romantická komedie? No, doufám, že ne tragédie. Ráda si popláču jako každá ženská, ale vy se mi líbíte. Vy si zasloužíte šťastný konec.“

Ztuhla jsem, ale Evelyn netušila, že se dotkla bolavého místa. Právě proto jsem se koneckonců odstěhovala do L. A. Nový život. Nový příběh. Nová Nikki. Nahodila jsem úsměv společenské Nikki a pozvedla sklenku se šampaňským.

„Na šťastné konce. A na tenhle úžasný večírek. Mám dojem, že už jsem vás od něj zdržovala dost dlouho.“

„Blbost,“ odfrkla. „To já jsem vás odsud nechtěla pustit, víme to obě.“

Vklouzly jsme zpátky dovnitř, kde tichý klid oceánu nahradil šum alkoholem povzbuzené konverzace.

„Popravdě řečeno jsem příšerná hostitelka. Dělam si, co chci, bavím se, s kým chci, a pokud to snad mým hostům vadí, je to jenom jejich problém.“

Zírala jsem s otevřenou pusou. Až z Dallasu jsem na dálku slyšela, jak by moje matka vykřikla hrůzou.

„Kromě toho,“ pokračovala, „tenhle večírek se přece nemá točit kolem mě. Sezvala jsem ten mejdan, abych společnosti představila Blainea a jeho umění. To on by se měl družít s hosty, ne já. I když s ním šukám, ještě ho nemusím pořád opatrovat.“

Evelyn dokonale rozmetala moji představu o tom, jak se má chovat hostitelka společenské události číslo jedna tohoto víkendu, a připadalo mi, že jsem se kvůli tomu do ní trochu zamilovala.

„Ještě jsem se s Blainem neseznámila. To je on, že?“ ukázala jsem na vytáhlého muže. Hlavu měl holou, ale zato se pyšnil rudou kozí bradkou. Byla jsem si naprosto jistá, že to není její přirozená barva. Kolem něj se vznášel malý hlouček lidí, jako když včely sají nektar z květu. Jeho vzhled se rozhodně nedal pominout.

„Je to moje malé centrum pozornosti,“ přiznala Evelyn. „Muž dnešního dne. Má talent, co?“ Máchla rukou po rozlehlém obývacím pokoji. Všechny zdi pokrývaly obrazy. Pokud tu někdy snad býval nějaký nábytek, až na pár sedaček zmizel a nahradily ho stojany s dalšími obrazy.

Řekla bych, že technicky vzato se jednalo o portréty. Modelky byly nahé, ale rozhodně se nepodobaly ničemu, co by se dalo najít v kterékoliv knize o klasickém malířství. Bylo v nich cosi zneklidňujícího. Něco provokativního a syrového. Mohla bych říct, že na obra-

zech byla znát zkušenost a spousta talentu, ale přesto mě rozrušovaly, jako by prozrazovaly víc o člověku, který se na ně dívá, než o malíři či jeho modelu.

Pokud jsem mohla soudit, byla jsem zřejmě jediná, kdo takhle reagoval. Minimálně hlouček kolem Blainea sršel nadšením. Slyšela jsem odtud samou horlivou chválu.

„S ním jsem to vyhrála,“ konstatovala Evelyn. „Ale pojďme se podívat. S kýmpak byste se chtěla seznámit? S Ripem Carlingtonem a s Lylem Tarpinem? S těmi dvěma by to bylo zaručené drama, to je zatraceně jisté, a ta vaše spolubydlící by pukla závistí, kdybyste je sbalila.“

„Myslíte?“

Evelyn zvedla obočí. „Rip a Lyle? Už se hádají celé týdny.“ Zabodla se do mě pohledem. „Copak nevíte o tom fiasku, kterým skončila další řada jejich sitkomu? Je toho přece plný internet. Vy je vážně neznáte?“

„Bohužel,“ řekla jsem a měla jsem potřebu se za to omluvit. „Měla jsem ve škole velice nabitý program. A určitě si umíte představit, jaké to je pracovat pro Carla.“

Když už o něm mluvíme...

Rozhlédla jsem se okolo, ale nikde jsem svého šéfa nezahlédla.

„Tak to máte vážnou mezeru ve vzdělání,“ pokývala hlavou Evelyn. „Kultura – a ano, také popkultura – mají svůj význam, jsou stejně důležité jako – co jste to říkala, že jste studovala?“

„Myslím, že jsem se o tom zatím nezmínila. Ale mám státnice z elektrotechniky a informatiky.“

„Takže hezká i chytrá. Vidíte? To je další věc, kterou máme společnou. No, stejně si dovolím říct, že nechápu, proč jste s takovým vzděláním vzala místo Carlovy sekretářky.“

Zasmála jsem se. „Však já taky nejsem sekretářka. Carl hledal někoho s technickými znalostmi, zatímco on by se věnoval obchodní stránce věci, a já zase hledala místo, kde bych se obchodní stránce mohla přiučit. Skočít do vody a plavat. Myslím, že nejdřív tak trochu váhal, než mě přijal – moje znalosti jsou opravdu spíš technického rázu –, ale dokázala jsem ho přesvědčit, že se učím rychle.“

Změřila si mě. „Cítím ambice.“

Ledabyle jsem pokrčila rameny. „Tady jsme v Los Angeles. Copak tohle město nestojí celé na ambicích?“

„Ha! Carl měl tedy pořádné štěstí, když vás našel. Bude zajímavé sledovat, jak dlouho u něj zůstanete. Ale pojd'te se podívat... Kdo by vás tady mohl zajímat...?“

Rozhlížela se po místnosti a nakonec ukázala do rohu na muže kolem padesátky se shlukem obdivovatelů kolem sebe. „To je Charles Maynard,“ řekla. „Charlieho znám už celé roky. Zdá se dost děsivý, dokud ho člověk doopravdy nepozná. Ale stojí to za to. K jeho klientům patří buď celebrity se známým jménem, nebo mocní lidé, co mají víc peněz než pánbůh. Každopádně zná nejlepší historky.“

„Je právník?“

„U Bendera, Twaina & McGuirea. Velice prestižní firma.“

„Já vím,“ podotkla jsem, celá šťastná, že můžu ukázat, že nejsem totální ignorant, i když neznám Ripa a Lylea. „Jeden z mých nejbližších přátel pro tu firmu pracoval. Začínal tady, ale teď je v jejich pobočce v New Yorku.“

„No, tak tedy jdeme, Texasanko. Představím vás.“

Udělalý jsme krok jeho směrem, ale vtom mě Evelyn zarazila. Maynard právě vytáhl mobil a na kohosi křičel pokyny. Zachytila jsem několik dobře mířených nadávek a po očku jsem se podívala na Evelyn. Vypadala totálně

nevzrušeně. „Uvnitř je to učiněné kot'átko. Věřte mi, už jsem s ním dřív pracovala. Když jsem ještě dělala agentku, dali jsme spolu pro naše klienty dohromady víc podkladů pro životopisné filmy celebrit, než bych dokázala spočítat. A taky jsme dokázali zabránit, aby se na plátno dostaly detaily, když se náhodou někdo rozhodl vyklopit všechno, co ví.“ Potřásla hlavou, jak vzpomínala na dny své slávy, a pak mi poklepala na paži. „No, radši počkáme, než se zase trochu uklidní. A zatím...“

Odmlčela se. Stáhla koutek úst, jak se zamračila, když znovu sledovala dění v pokoji. „Myslím, že tu ještě není, ale – Ach! Ano! *Tady* je, někdo, s kým byste se opravdu měla seznámit. A kdybyste se chtěla bavit o výhledech, tak dům, co si zrovna staví, poskytuje takový výhled, že vedle něj ten můj vypadá jako, no, jako ten váš.“ Ukázala do vstupní haly, ale jediné, co jsem viděla, byly míhající se hlavy a spousta módních výstřelků.

„Obvykle žádná pozvání nepřijímá, ale známe se spolu už dlouho,“ vysvětlila mi.

Pořád ještě jsem neměla tušení, o kom to vlastně mluví. Pak se však dav rozestoupil a já jsem spatřila profil muže. Na pažích mi naskočila husí kůže, ale zimou to nebylo. Naopak mi náhle bylo velice, velice horko.

Byl vysoký a tak hezký, že použít pro něj pouze tohle slovo bylo skoro až urážlivé. Ale bylo v něm ještě víc. Nešlo jen o jeho vzhled, ale přímo o jeho *přítomnost*. Ovládal celou místnost prostě jen tím, že v ní byl. Hned jsem si uvědomila, že Evelyn a já nejsme jediné, kdo se na něj dívá. Jeho příchod zaznamenali všichni hosté. Musel na sobě cítit tíhu všech pohledů, ale přesto ho pozornost nevyváděla z konceptu. Usmál se na dívku se šampaňským, vzal si od ní skleničku a začal se uvolněně bavit s ženou, která k němu právě přistoupila s omámeným úsměvem na tváři.

„Ta zatracená holka mi tu vodku snad nikdy nepřinese,“ ozvala se Evelyn.

Skoro jsem ji nevnímala. „Damien Stark,“ pronesla jsem. Zvuk mého hlasu mě překvapil. Nebyl hlasitější než pouhý dech.

Evelyn zvedla obočí tak vysoko, že jsem ten pohyb zaznamenala periferním viděním. „No, tak co mu říkáte?“ pravila znalecky. „Vypadá to, že jsem se trefila.“

„To tedy ano,“ přiznala jsem. „Pan Stark je přesně ten muž, se kterým bych se chtěla seznámit.“

Kapitola 2

„Damien Stark je úplná legenda.“ Tak mi to řekl Carl před začátkem večírku. Těsně po: „Zatraceně, Nikki. Vypadáš sexy.“

Myslím, že čekal, že se začervenám, usměju a poděkuju mu za vlídná slova. Když se nedočkal, rozpačitě si odkašlal a vrátil se ke své práci.

„Viš přece, kdo je Stark, ne?“

„Viděl jsi můj životopis,“ připomněla jsem mu. „Stipendium!“ Dostávala jsem stipendium od Starkovy mezinárodní vědecké nadace po čtyři roky z pěti, co jsem strávila na Texaské univerzitě, a ty peníze navíc každý semestr pro mě znamenaly zásadní rozdíl. A samozřejmě i bez stipendia by člověk musel být z Marsu, aby toho muže neznal. Bylo mu pouhých třicet let, když jako bývalá tenisová hvězda na odpočinku sebral miliony, které získal jako ceny za turnaje a za propagaci výrobků, a investoval je. Jeho tenisovou slávu pak zastínily úspěchy, jichž dosáhl jako podnikatel. Starkovo rozsáhlé impérium vydělávalo každý rok miliardy dolarů.

„Jasně, jasně,“ zamumlal Carl roztěkaně. „Dubnový tým bude mít v úterý prezentaci ve společnosti Stark Applied Technology.“ U firmy C-Squared byl každý produktový tým pojmenován po některém z měsíců roku. S pouhými třídvaceti zaměstnanci se však podnik teprve propracovával k podzimu a zimě.

„To je úžasné,“ řekla jsem a myslela to upřímně. Vývojáři, vynálezci a dychtiví majitelé nového byznysu se prakticky mohli zbláznit, aby dostali šanci na pohovor u Damiana Starka. Že se Carlovi podařilo urvat takové jednání, potvrzovalo, že moje úsilí získat tuto práci stálo za to.

„To teda jo,“ přikývl Carl. „Předvedeme mu beta-verzi 3-D tréninkového softwaru. Brian a Dave tam půjdou se mnou,“ dodal. Šlo o dva softwarové vývojáře, kteří naprogramovali většinu daného produktu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o aplikace pro sport a že Stark Applied Technology byla firma zaměřená na sportovní medicínu a trénink, odhadovala jsem, že Carl to zase vyhrál. „Chtěl bych, abys na tu schůzku šla s námi,“ pokračoval. Musela jsem se ovládnout, abych se neztrapnila a nezvedla vítězně palec nahoru. „Teď ale máme na programu setkání s Prestonem Rhodesem. Víš, kdo to je?“

„Ne.“

„To neví nikdo, protože Rhodes je nýmand.“

Takže Carl neměl schůzku se samotným Starkem. Já měla ale pocit, že vím, kam se tento rozhovor ubírá.

„Zábavný kvíz, Nikki. Jak se teprve nastávající génius jako já dostane do osobního kontaktu s takovou osobností, jako je Damien Stark?“

„Přes sociální sítě,“ odpověděla jsem. Nedostávala jsem jedničky ve škole nadarmo.

„A právě proto jsem tě zaměstnal.“ Poklepal si na spánek, pohledem přeběhl po mých šatech a utkvěl

jím u výstřihu. Aspoň že nebyl takový hulvát, aby nahlas vyjádřil základní skutečnost, že doufá, že moje prsa – spíš než ty jeho produkty – zaujmou Starka natolik, že se zúčastní setkání osobně. Upřímně řečeno jsem si však nebyla jistá, zda ty moje holky dostojí svému úkolu. Na pohled sice ujdou, ale vlastně jsem jen obyčejný typ, takové děvče ze sousedství, pravé americké zlatíčko. A já náhodou vím, že Stark jde výhradně po supermodelkovských typech.

Zjistila jsem to před šesti lety, kdy ještě hrál tenis a já jsem zápolila o korunky královen krásy. Objevil se jako čestný porotce v soutěži Miss Texas tří okresů, a třebaže jsme si vyměnili sotva pár slov při slavnostní recepci, naše setkání se mi vrylo do paměti.

Potloukala jsem se poblíž švédského stolu a rozjímal nad maličkými kousky tvarohového koláče. Uvažovala jsem, zda by matka poznala z mého dechu, kdybych jeden snědla, a vtom tam příkráčel on s takovou dávkou sebejistoty, že by u jiného muže působila jako arogance. Damien Stark však vypadal jen zatraceně sexy. Podíval se nejdřív na mě, potom na koláče. Pak popadl dva a oba si je strčil najednou do úst. Rozkousal je, polknul a pak se na mě usmál. Jeho zvláštní oči, jedno jantarové a druhé téměř úplně černé, jiskřily veselím.

Chtěla jsem podotknout něco zábavného, ale absolutně nic mě nenapadlo. A tak jsem tam jen stála se zdvořilým úsměvem na tváři a přemítala, zda bych při jeho polibku cítila koláčovou chuť, ale nenabrala žádné kalorie.

Pak se naklonil ke mně a z jeho blízkosti se mi zrychlil dech. „Zdá se, že jsme spřízněné duše, slečno Fairchildová.“

„Prosím?“ Měl na mysli ty koláče? Dobrý bože, snad jsem se na něj nedívala moc nepřejícně, když je jedl, nebo snad ano? Ta představa byla úděsná.

„Ani jeden z nás tady nechce být,“ vysvětlil. Pohnul hlavou k nedalekému nouzovému východu a já jsem na okamžik podlehla představě, že mě chytne za ruku a odvede pryč odtud. Naléhavost té myšlenky mě vyděsila. Ale jistota, že bych s ním šla, mě neděsila vůbec.

„Já – ach,“ zamumlala jsem.

Oči mu blýskly smíchem, otevřel ústa a chtěl něco říct. Už jsem se ale nedozvěděla, co to bylo, protože mezi nás vtrhla Carmela D'Amatoová a vzala ho za ruku. „Damie, drahoušku.“ Její italský přízvuk byl stejně těžký jako její černé vlnité vlasy. „Pojď. Už půjdeme, ano?“ Nikdy jsem moc nečetla bulvární tisk, ale když už jdete do soutěže krásy, drbům o celebritách se nevyhnete. Takže jsem viděla titulky, podle nichž se velká tenisová hvězda dala dohromady s italskou supermodelkou.

„Slečno Fairchildová,“ uklonil se zdvořile na rozloučenou, pak se otočil a doprovodil Carmelu skrz davy ven z budovy. Sledovala jsem, jak odcházejí, a utěšovala jsem se myšlenkou, že v pohledu se mu přitom zračila lítost. Lítost a rezignace.

Samozřejmě že tam nic takového nebylo. Proč by také mělo být?

Ale tato drobná hezká fantazie mi pomohla přenést se přes zbytek soutěže. Včetně toho, jak moc jsem se nyní těšila na další setkání s Damienem Starkem.

Carlovi jsem ale o té události neřekla ani slovo. Některé věci je prostě lepší nechat si pro sebe.

„Tak pojďte, Texasanko,“ prohlásila Evelyn a vytrhla mě tak z myšlenek. „Pojďme mu říct nazdárek.“

Kdosi mi poklepal na rameno, a když jsem se otočila, zjistila jsem, že je to Carl. Na tváři měl ten druh úsměvu, který obvykle hlásá, že si dotyčný právě zašukal. Mně to však bylo jasné. Byl prostě jenom celý pryč z toho, že se dostane do blízkosti Damiena Starka.

No, já taky.

Hlouček se znovu pohnul a zakryl mi tak výhled. Viděla jsem ho jen z profilu, ne přímo jemu do tváře, a teď už ani to ne. Evelyn kráčela první. Propracovávala se davem k němu, i když se cestou párkrát zastavila a poklábosila s hosty. Když jsme se zase posunuly kupředu, jakýsi muž s hrudí jako sud se pohnul doleva a konečně mi tak odkryl pohled na Damiena Starka.

Byl ještě úchvatnější než tehdy před šesti lety.

Neotesanost mládí teď nahradila zralá sebedůvěra. Byl jako Jason, Herkules i Perseus v jednom – postava tak mocná a krásná a heroická, že mu snad musela v žilách kolovat božská krev, protože jak jinak by mohla na tomto světě existovat tak dokonalá bytost?

Jeho tvář sestávala z ostrých rysů a úhlů, vykreslovaných světlem a stíny. Byla klasicky krásná a přitom nezaměnitelně jedinečná. Tmavé vlasy pohlcovaly světlo stejně dokonale jako havraní křídla, jen bez jejich hladkosti. Vypadaly jako rozčuchané větrem, jako by strávil den u moře.

Neuspořádaný účes kontrastoval s černými, na míru ušitými kalhotami a naškrobenou bílou košilí. Dodávaly mu vzhledu nedbalé elegance, takže bylo snadné uvěřit, že tento muž se cítí stejně sebejistě na tenisovém kurtu jako v zasedací místnosti správní rady velké firmy.

Mou pozornost připoutaly jeho proslulé oči. Byly zneklidňující, nebezpečné a plné temných příslibů. Ještě důležitější však bylo, že se upíraly na mě. Sledovaly, jak se k němu blížím.

Kráčela jsem dál, zachvácená podivným pocitem dějávu, a přitom jsem si palčivě uvědomovala své tělo, svou postavu i způsob, jak kladu nohy. Poněkud bláznivě jsem si připadala, jako bych byla opět na soutěži krásy.

Nedívala jsem se mu do tváře, hleděla jsem dopředu. Zlobila jsem se sama na sebe, že se do mého chování

vkradla nervozita. A na něj, že vidí pod mou ochrannou vrstvu, kterou jsem měla na sobě stejně jako černé koktejlký.

Jeden krok a pak další.

Nedalo se nic dělat: pohlédla jsem přímo na něj. Naše oči se setkaly a mně připadlo, že z celé místnosti vymizel veškerý vzduch. Moje stará fantazie opět oživila a já jsem jí znovu naprosto podlehla. Pocit dějà vu však zmizel a zbyl tu jen tento okamžik, mocný a elektrizující.

Smyslný.

Připadalo mi, že se vznáším ve vzduchoprázdnu. Ale ne, byla jsem tady, s podlahou pod nohama a zdmi kolem sebe, a upíraly se na mě oči Damiena Starka. Cítila jsem z nich žár i cílevědomost. A pak jsem pocítila syrovou, prapůvodní žádost tak naléhavou, až jsem se bála, že se pod její silou rozsypu.

Carl mě vzal za loket, aby mě podepřel, a teprve pak jsem si uvědomila, že jsem se zapotácěla. „Jsi v pořádku?“

„To ty nové boty. Díky.“ Podívala jsem se znovu na Starka, ale jeho oči už byly bez výrazu. Ústa tvořila sevřenou linku. Ať už to bylo cokoliv – a co to vlastně bylo? – bylo to pryč. Chvilé pominula.

Než jsme došli ke Starkovi, byla jsem přesvědčená, že to byla jen moje představivost.

Když Evelyn představovala Carla, skoro jsem je nevnímala. Pak jsem byla na řadě já. Carl mi položil ruku na rameno a lehce mě postrčil dopředu. Dlaň měl zpocenou a na nahé kůži jsem vnímala její lepkavost. Měla jsem co dělat, abych ji nesetřásla.

„Nikki je Carlova nová asistentka,“ říkala právě Evelyn.

Natáhla jsem ruku. „Nikki Fairchildová. Těší mě.“ Nezmínila jsem se, že už jsme se někdy setkali. Nepřipadalo mi, že je vhodná doba, abych mu připomínala, že jsem se kdysi před ním promenovala v plavkách.

„Slečno Fairchildová,“ uklonil se, ale ignoroval mou ruku. Žaludek se mi sevřel a nevěděla jsem přesně, zda je to z nervů, zklamání, nebo vzteku. Damien Stark přelétl očima z Carla na Evelyn a záměrně se přitom vyhnul mému pohledu.

„Budete mě muset omluvit. Musím teď okamžitě něco nutného zařídit.“ A byl pryč. Dav ho pohltil stejně dokonale, jako když kouzelník zmizí v obláčku dýmu.

„Co to kurva bylo?“ vypravil se sebe Carl a naprosto tak vystihl i moje pocity. Evelyn, netypicky tichá, na mě jen zírala, výrazná ústa zachmuřeně svěšená.

Já jsem však nepotřebovala, aby něco řekla. Jasně jsem viděla, že se diví stejně jako já: Co se to tu stalo?

Ještě důležitější však bylo: Co jsem k čertu udělala špatně?

Kapitola 3

Moment mého ztrapnění visel nad námi třemi tak dlouho, až se to zdálo jako celá věčnost. Pak mě Carl vzal pod paži a začal mě postrkovat pryč od Evelyn.

„Nikki?“ v očích měla obavu.

„T-to je v pořádku,“ řekla jsem. Cítila jsem se podivně ochablá a zmatená.

Tak na *tohle* jsem se tak těšila?

„Hele, myslím to vážně,“ promluvil Carl, jakmile jsme byli dost daleko od naší hostitelky. „Co to kurva mělo znamenat?“

„Já nevím.“

„Nekecej,“ vyjel na mě. „Vy se znáte? Tys ho něčím nasrala? Žádala jsi přede mnou o zaměstnání u něj? Co jsi to kurva provedla, Nichole?“

Trhla jsem sebou, když použil moje skutečné jméno. „To nebylo mnou,“ namítla jsem. „On je slavný. Je výstřední. Byl hrubý, ale nebylo v tom nic osobního. Jak by taky mohlo být?“ Slyšela jsem, jak mi stoupá hlas, a donutila jsem se ho zkrotit. A dýchat.

Zatnula jsem levou ruku v pěst tak silně, až se mi nehty zaryly do dlaně. Soustředila jsem se na bolest, na obyčejný proces dýchání. Musím být v pohodě. Musím se uklidnit. Nesmím dovolit, aby společenské Nikki spadla její fasáda.

Carl vedle mě si prohrábl prsty vlasy a hlasitě se nadechl. „Potřebuju si dát drink. Pojd’.“

„Já jsem v pořádku, díky.“ Ani náhodou jsem v pořádku nebyla, ale potřebovala jsem teď jedině: zůstat sama. Nebo aspoň tak sama, jak jen člověk v místnosti plné jiných lidí může být.

Bylo mi jasné, že se se mnou chce dohadovat. Taky mi bylo jasné, že se ještě nerozhodl, co udělá. Zkusí Starka oslovit znovu? Odejde z večírku a bude předstírat, že se to nikdy nestalo?

„Fajn,“ zavrčel a zmizel. Když odcházel a mizel v davu, zaslechla jsem ještě, jak si pro sebe huhlá: „Do prdele.“

Vydechla jsem a z ramen mi sklouzlo napětí. Zamířila jsem znovu na terasu, ale zarazila jsem se, když jsem spatřila, že moje soukromé místečko už je obsazené. Potloukalo se tam aspoň osm lidí, všichni se smáli a povídali si. Já jsem na smích a povídání neměla absolutně náladu.

Zamířila jsem k jednomu z volně stojících malířských stojanů a tupě jsem zírala na obraz. Zachycoval nahou ženu klečící na tvrdé dlážděné podlaze. Paže měla zvednuté nad hlavu a zápěstí spoutané rudou stuhou.

Stuha byla spojená s řetězem, který vedl vzhůru kamsi ven z obrazu. Paže měla napjaté, jako by za něj tahala a snažila se osvobodit. Břícho bylo hladké a v zádech

se prohýbala tak, až jí byla vidět žebra na hrudním koši. Prsa měla malá, ale díky malířově umění vyvstávaly vztyčené bradavky a stažené hnědé dvorce.

Tvář nebyla tak zřejmá. Odvracela se stranou, ponořená do stínu. Zanechalo to ve mně dojem, že se modelka styděla za své vzrušení. Že kdyby mohla, osvobodila by se. Jenže nemohla. Byla tu polapená a její slast i stud mohl pozorovat celý svět.

Moje vlastní kůže mě začala svědit a já jsem si uvědomila, že ta dívka má se mnou něco společného. Cítila jsem záplavu touhy a smyslnosti a užívala jsem si to.

Jenže pak ji Stark zrušil tak rychle, jako kdyby otočil vypínačem. A stejně jako ta modelka jsem i já zůstala v rozpacích a zahanbená.

No, ať se jde bodnout. Ať si to trdlo na plátně klidně připadá trapně, ale já rozhodně nebudu. Viděla jsem žár v jeho očích, a ten mě tak rozpálil. Tečka. Konec příběhu. Nejvyšší čas se pohnout dál. Tvrdě jsem pohlédla na ženu na plátně. Je to slaboška. Nelíbí se mi a nelíbí se mi ani ten obraz.

S nově nalezenou sebedůvěrou jsem se pohnula k odchodu – a nenarazila jsem na nikoho jiného než na Damiena Starka osobně.

No, do prdele.

Vzal mě kolem pasu, aby mě zachytil. Rychle jsem ucouvla, ale ne dost rychle na to, abych si neuvědomila následky jeho doteku. Byl štíhlý a pevný a já si nepříjemně uvědomovala všechna místa, kde se naše těla střetla. Svou dlaň. Svá prsa. Křivku pasu, která mě mravenčila přetrvávajícím šokem z jeho doteku.

„Slečno Fairchildová.“ Hleděl přímo na mě a jeho oči tentokrát nebyly ani chladné, ani prázdné. Uvědomila jsem si, že jsem přestala dýchat.

Odkašlala jsem si a vykouzila zdvořilý úsměv. Takový ten, co beze slov říká: „Padej ode mě.“

„Dlužím vám omluvu.“

Ach.

„Ano,“ odpověděla jsem překvapeně. „To tedy ano.“

Čekala jsem, ale nic dalšího neřekl. Místo toho obrátil svou pozornost k malbě. „Je to zajímavý obraz. Vy byste ale byla mnohem lepší modelka.“

Co to tu...?

„Tohle je ta nejhorší omluva, jakou jsem kdy slyšela.“

Ukázal na modelčin obličej. „Je to slaboška,“ prohlásil a já na omluvu úplně zapoměla. Příliš mě zaujala jeho slova, jež tak věrně odrážela moje nedávné myšlenky. „Hodně lidí by nejspíš přitahoval ten kontrast. Touha a stud. Ale já dávám přednost něčemu odvážnějšímu. Sebevědomější sexualitě.“

S posledními slovy se na mě podíval a já si nebyla jistá, jestli se tak omlouvá, že mě shodil, obdivuje její vyrovnanost, nebo je naprosto neomalený. Rozhodla jsem se považovat jeho slova za poklonu a z toho taky vycházet. Nebyl to možná nejbezpečnější způsob, ale rozhodně ten nejlichotivější.

„Těší mě, že si to myslíte,“ prohlásila jsem. „Ale já nejsem žádná modelka.“

Ukročil dozadu a se záměrnou pomalostí si mě prohlédl od hlavy k patě. Připadalo mi, že jeho obhlídka trvá hodiny, i když to ve skutečnosti bylo jen pár vteřin. Ve vzduchu mezi námi to jiskřilo a já jsem zatoužila vrhnout se k němu, znovu zacelit tu propast mezi námi. Ale stála jsem na místě jako vrostlá do podlahy.

Pohledem ulpěl na okamžik na mých rtech, než zvedl hlavu a konečně se mi zadíval do očí, a v tu chvíli jsem se pohnula. Nemohla jsem si pomoci. Táhla mě k němu mocná síla bouře, jež se sbírala v jeho prokletých očích.

„Ne,“ prohlásil prostě.

Zprvu mě to zmátlo, domnívala jsem se, že jde o námitku proti mé blízkosti. Pak jsem ale pochopila, že jen odpovídá na mou poznámku, že nejsem modelka.

„Jste,“ pokračoval. „Ale ne takový typ, co se vystaví na plátně, aby se na ni díval celý svět. Co nepatří nikomu, a přitom vlastně všem.“ Naklonil se doleva, jako by se pokoušel prohlédnout si mě z nové perspektivy.

„Ne,“ zamumlal znovu, ale tentokrát bez váhání.

Nemám sklon k červenání, a tak mi bylo trapně, když jsem cítila, jak mi hoří tváře. Na to, že jsem ještě před pár okamžiky v duchu poslala tohoto muže do prdele, byla moje snaha o nadhled hodně ubohá. „Doufala jsem, že budu mít možnost s vámi dnes večer mluvit,“ pronesla jsem.

Zlehka zvedl obočí, což mu dodalo výrazu zdvořilého pobavení. „Ano?“

„Dostávala jsem od vás stipendium. Chtěla jsem vám za to poděkovat.“

Neřekl ani slovo.

Schlíple jsem pokračovala: „Během studií jsem si musela přivydělávat, takže ty peníze ze stipendia mi ohromně pomohly. Myslím, že bych bez té finanční pomoci nedokázala dokončit oba obory. Takže vám děkuju.“ Pořád jsem se nezmínila o té soutěži krásy. Pokud šlo o mě, hodlala jsem to s Damienem Starkem co nejrychleji ukončit.

„A co děláte teď, když jste opustila posvátnou akademickou půdu?“

Mluvil tak nadneseně, až mi bylo jasné, že si mě dobírá. Nevšímal jsem si toho a raději odpověděla vážně. „Nastoupila jsem do C-Squared,“ vysvětlila jsem. „Jsem nová asistentka Carla Rosenfelda.“ Evelyn mu to už pověděla, ale odhadovala jsem, že tomu nevěnoval pozornost.

„Já vím.“

Způsob, jakým to řekl, však naznačoval, že neví vůbec nic. „Je v tom nějaký problém?“

„Dva tituly. Oba s červeným diplomem. Skvělé reference od všech profesorů. Přijata na postgraduál na dvě univerzity, jak na MIT, tak na Cal Tech.“

Vyjeveně jsem na něj hleděla. Starkova mezinárodní vědecká nadace rozdává každoročně tisíců stipendií. Jak toho k sakru může tolik vědět o mojí akademické kariéře?

„Jen mi připadá zajímavé, že nevedete tým vývojářů produktu a místo toho děláte podřadnou práci jako majitelova asistentka.“

„Já...“ Nevěděla jsem, co mám říct. Z nepřírozeného způsobu té inkvizice se mi točila hlava.

„Spíte se svým šéfem, slečno Fairchildová?“

„Cože?“

„Omlouvám se. Nebyla snad otázka jasná? Ptal jsem se, jestli šukáte s Carlem Rosenfeldem.“

„Já – *Ne*,“ vykoktala jsem ze sebe, poněvadž jsem nechtěla dovolit, aby ta představa zůstala viset ve vzduchu. Okamžitě jsem toho však litovala. Jediné, co jsem měla udělat, bylo udeřit ho do tváře. Co to je *zatraceně* za otázku?

„Dobře,“ prohlásil pevně a rázně a s takovou naléhavostí, že mě okamžitě opustilo jakékoliv pomyšlení na facky. Zato moje myšlenky ostře uhnuly doleva a já jsem pocítila nepopiratelné a nevítané vzrušení. Pohlédla jsem na ženu na obraze a nenáviděla jsem ji ještě víc. V tu chvíli jsem nesnášela Damiena Starka i samu sebe. Uvědomila jsem si, že máme něco společného. Právě teď jsme si oba dva představovali totéž: mě bez mých černých koktejlů.

Do prdele.

Ani se nesnažil skrýt své pobavení. „Zdá se, že jsem vás šokoval, slečno Fairchildová.“

„K sakru, to tedy ano. Šokoval jste mě. Co jiného jste čekal?“

Neodpověděl, jen naklonil hlavu ke straně a rozesmál se. Bylo to, jako by mu spadla maska a dovolila mi na chvíli zhlédnout skutečného muže, který se za ní skrývá. Usmála jsem se. Dělal mi dobře, že máme společné tohle malé tajemství.

„Můžu se k vám přidat?“ ozvalo se. Byl to Carl a mně se strašně chtělo říct ne.

„Jak rád vás znovu vidím, pane Rosenfelde,“ podotkl Stark. Maska opět pevně vězela na svém místě.

Carl se na mě podíval a já jsem v jeho pohledu četla otázku. „Omluvte mě,“ prohlásila jsem. „Musím si odskočit na toaletu.“

Unikla jsem do chladné elegance Evelyniny koupelny. Ohleduplně ji vybavila ústní vodou, lakem na vlasy, a dokonce i řasenkami k volnému použití. Na kameném toaletním stolku jsem objevila i tělový pudr s levandulovou vůní. Nabrala jsem si plnou hrst, zavřela oči a začala jsem si ho vtírat do dlaní. Představovala jsem si přitom, jak ze sebe stáhnou starou slupku, pod níž se pak objeví něco zbrusu nového a zářivého.

Opláchla jsem si ruce teplou vodou a konečky prstů jsem si ji vklepala na obličej. Ruce jsem teď měla hladké a citlivé. Setkala jsem se se svým pohledem v zrcadle. „Ne,“ zašeptala jsem, ale dlaň mi už klouzala dolů k lemu sukně od šatů těsně pod kolenem. V pase i na živůtku byly obtažené, ale sukně byla volná, aby se při pohybu svůdně pohupovala.

Prsty mi přeběhly po koleni a pak pomalu zamířily vzhůru po stehnu. Zadívala jsem se na sebe do zrcadla, ale pak jsem zavřela oči. Chtěla jsem tam vidět Starkovu tvář. Představovala jsem si, jak mě ze zrcadla sledují jeho oči.

Způsob, jímž mé prsty přejížděly po mé vlastní kůži, byl plný smyslnosti. Uvolněné erotiky, jež by někdy

jindy dokázala přerůst v cosi žhavého a výbušného. Ale tam jsem dojít nechtěla – naopak právě to jsem chtěla teď zničit.

Přestala jsem, jakmile jsem se dotkla hrbolaté, nateklé tkáně pět let staré jizvy, jež hyzdila kdysi dokonalou kůži na vnitřní straně mého stehna.

Zatnula jsem do ní prsty a připomněla si tak bolest, která způsobila zranění. Bylo to o víkendu, kdy zemřela moje sestra Ashley, a já jsem se hroutila pod tíhou zármutku.

To však byla minulost, a tak jsem pevně zavřela oči. Tělo jsem měla rozpálené a v jizvě pod mojí dlaní mi cukalo.

Když jsem otevřela oči tentokrát, viděla jsem jen sebe samu. Nikki Fairchildovou, s dokonalým sebeovládáním.

Zahalila jsem se do znovuzískané sebedůvěry jako do ochranné pokrývky a vrátila jsem se zpátky na večírek. Když jsem se blížila, oba muži mě pozorovali. Starkova tvář byla nečitelná, zato Carl se ani nesnažil ukrýt svou radost. Vypadal jako šestiletý kluk o Vánocích. „Tak se rozluč, Nikki. Odcházíme. Máme moc práce. Moc práce!“

„Cože? Ted?“ Ani jsem se neobtěžovala skrýt zmatek.

„Ukázalo se, že pan Stark bude v úterý mimo město, takže jsme tu naši schůzku přesunuli už na zítřek.“

„Na sobotu?“ podivila jsem se.

„Je v tom nějaký problém?“ zeptal se mě Stark.

„Ne, samozřejmě že ne, ale...“

„Pan Stark se zúčastní osobně,“ prohlásil Carl. „Osobně,“ zopakoval, jako bych to poprvé mohla přeslechnout.

„Dobře. Půjdu jen najít Evelyn, abych se s ní rozloučila.“ Už jsem chtěla odejít, když mě zarazil Starkův hlas.

„Byl bych rád, kdyby tu slečna Fairchildová ještě zůstala.“

„Cože?“ podivil se Carl, čímž přesně vystihl moje myšlenky.

„Dům, který jsem si nechal postavit, je skoro hotový. Přišel jsem sem vybrat obraz pro jeden z pokojů. Ocenil bych ženský přístup. Samozřejmě ji pak v pořádku doprovodím domů.“

„Ach.“ Carl vypadal, že chce něco namítnout, ale pak si to radši rozmyslel. „Určitě vám ráda pomůže.“

To určitě, ztraceně. Jedna věc je obléct si ty správné šaty, ale nemít čas znovu si projít zítěžší prezentaci jen proto, že jeden sebestředný multimilionář jen tak luskně prsty a řekne mi skoč! A je fuk, jak moc sexy ten multimilionář je.

Jenže Carl mě přerušil dřív, než jsem ze sebe stačila vysoukat nějakou souvislou odpověď.

„Projdeme si to zítra ráno,“ oznámil mi. „Ta schůzka je až ve dvě.“ Odešel a nechal mě tak stát s optící vztekem vedle naprosto vyrovnaného Damiena Starka.

„Kdo si myslíte, že k čertu jste?“

„Já vím zcela přesně, kdo jsem, slečno Fairchildová. A vy?“

„Možná že by tedy lepší otázka byla, kdo si k čertu myslíte, že jsem já?“

„Přitahuju vás?“

„Já – Cože?“ vypravila jsem ze sebe klopýtavě. Jeho slova mě vyvedla z konceptu, takže jsem se snažila nalézt ztracenou rovnováhu. „To rozhodně není téma, o němž bych se chtěla bavit.“

Zvedl koutek úst a já pochopila, že jsem se před ním příliš odhalila.

„Jsem Carlova asistentka,“ pronesla jsem pomalu a pevně. „Ne vaše. A v popisu práce rozhodně nemám povinnost pomáhat s vybavením vašeho domu.“ Sice

jsem nekřičela, ale hlas jsem měla napjatý jako drát – a tělo ještě víc.

Stark, ať ho čert vezme, se však zdál být nejen dokonale v pohodě, a navíc skvěle pobavený. „Pokud vaše pracovní povinnosti zahrnují i pomoci šéfovi shánět kapitál, tak si musíte rozvážit, jak na to půjdete. Urážet potenciální investory nejspíš nebude ten správný přístup.“

Projel mnou ledový závan strachu, že jsem to podělala. „Možná že ne,“ řekla jsem. „Ale jestli si miníte nechat své peníze jen proto, že jsem se neohnula a nevykasala si sukni, pak nejste ten muž, jakého z vás dělá tisk. Ten Damien Stark, o němž čítávám, že investuje kvůli kvalitě. Ne pro přátelství nebo vztahy nebo proto, že nějaký ubohý malý vynálezce potřebuje peníze. Ten Damien Stark, jehož obdivuju, se zaměřuje na talent – jediné na talent. Nebo je to jen pouhý obrázek pro veřejnost?“

Stála jsem zpříma, připravená vydržet veškeré slovní útoky, jimiž se na mě vrhne. Na odpověď, kterou jsem však dostala, jsem připravená nebyla...

Stark se zasmál.

„Máte pravdu,“ prohlásil. „Nebudu investovat do C-Squared jen proto, že jsem se na večírku seznámil s Carlem, a ani kvůli tomu, že jsem vás dostal do postele.“

„Ach.“ Tváře mi opět žhnuly. Zase jednou mě vyvedl z rovnováhy.

„Ale přesto vás chci.“

V ústech mi vyschlo. Musela jsem polknout, než jsem byla schopná promluvit. „Abych vám pomohla vybrat obraz?“

„Ano,“ přitakal. „Prozatím.“

Donutila jsem se nemyslet na to potom. „Proč?“

„Protože potřebuju nezávislý názor. Většina žen, kte-

ré mám, říká to, co chci slyšet, a ne to, co si doopravdy myslí.“

„Jenže mě nemáte, pane Starku.“ Nechala jsem slova chvíli viset ve vzduchu. Pak jsem se schválně otočila zády a šla jsem pryč. Cítila jsem, jak mě pozoruje, ale nezastavila jsem se, ani se neobrátila.

Pomaloučku jsem se usmála. Dokonce jsem se při chůzi trochu zhoupla. Tohle byla chvíle mého triumfu a já jsem si ho mívávala užít.

Až na to, že vítězství nechutnalo tak sladce, jak jsem si představovala. Ve skutečnosti mělo hořkou příchut'. Protože potajmu – ach, a jak potajmu! – jsem se toužila dozvědět, jaké by to bylo, kdyby mě Damien Stark měl.

Kapitola 4

Odkráčela jsem a s divoce bušícím srdcem jsem se zastavila až na opačné straně místnosti. Padesát pět kroků. Spočítala jsem je do jednoho a teď, když už nebylo kam dál jít, jsem prostě zůstala stát. Zírala jsem na jeden z Blaineových obrazů. Další akt. Tahle nahá žena ležela na boku na jasně bílé posteli, jediném výrazném bodu. Zbytek pokoje – stěny, nábytek – nebyly ničím víc než jen rozmazaným šedivým tušením tvarů.

Kůži měla bledou, jako by nikdy nespátřila slunce. Ale její tvář vypovídala o opaku. Odrážela takové vytržení, až se zdálo, že září.

Na celém plátně byl jen jediný záblesk barvy – dlouhá rudá stuha. Pevně ovíjela ženino hrdlo, odkud mířila mezi jejími těžkými ňadry kamsi dál. Vedla jí mezi nohy a tam se ztrácela v pozadí dřív, než dosáhla kraje obrazu. Stuha byla napjatá, a tak bylo zřejmé, jaký